

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. V. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupen JUDr. Martinem Čonkou, advokátem se sídlem Komenského 4, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 3. 12. 2009, CPR-14056-1/ČJ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 12. 2009, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, vydanému dne 10. 9. 2009 pod č. j. CPPL-35446/ČJ-2009-034062-PC Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Plzeň, inspektorátem cizinecké policie Cheb. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že účastník řízení podal předmětnou žádost v době , kdy k tomu

nebyl oprávněn, neboť tak učinil po lhůtě podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, v tomto řízení správnímu orgánu nepřísluší tento faktor posuzovat.

V žalobě žalobce namítl, že žalovaný porušil jeho práva v řízení předcházející vydání žalovaného rozhodnutí a dále že napadené rozhodnutí je nezákonné s ohledem na porušení principu proporcionality při uplatňování veřejného zájmu na dodržování formálních pořádkových lhůt stanovených v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k dopadu na soukromý život cizince. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci použitou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný porušil jeho práva v řízení předcházejícím vydání žalovaného rozhodnutí a že žalované rozhodnutí je nezákonné s ohledem na porušení principu proporcionality při uplatňování veřejného zájmu na dodržování formálních pořádkových lhůt stanovených zákonem o pobytu cizinců ve vztahu k dopadu na soukromý život cizince. Porušení práv žalobce spočívá v tom, že se jak žalovaný, tak správní orgán vůbec nezabývaly dopady rozhodnutí o zastavení řízení na soukromý život žalobce. To, že zákon výslovně nestanoví povinnost správního orgánu poměřovat váhu veřejného zájmu na dodržení lhůty stanovené cizineckým zákonem pro podání žádosti s následky, které to bude pro cizince mít, neznamená, že by tato přiměřenost neměla být zachována. Jde totiž o ústavní princip, jenž je nutné respektovat při každém uplatňování veřejné moci. Jestliže se správní orgány obou stupňů touto otázkou nezabývaly, ačkoli žalobce namítl, že princip proporcionality byl porušen, došlo k porušení základního procesního práva žalobce na správné a přiměřené rozhodnutí. Žalované rozhodnutí je zároveň nepřezkoumatelné pro absenci předmětných úvah. Protože respektování principu proporcionality je nezbytným předpokladem zákonnosti správního rozhodnutí, je napadené rozhodnutí zároveň nezákonné.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podal žalobce dne 12. 9. 2009. Správní orgán I. stupně provedl dne 28. 8. 2009 se žalobcem pohovor, při němž se žalobce vyjádřil k okolnostem podání své žádosti. Dne 10. 9. 2009 pak správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil s tím, že žalobce měl vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání platné do 31. 7. 2009. Žádost o dlouhodobý pobyt však podal po lhůtě uvedené v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tvrzení žalobce, že žádost podal později, protože byl nemocný a musel ležet, správní orgán I. stupně konstatoval, že ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce v době nemoci cestoval a věděl o možnosti zvolit si zmocněného zástupce, jehož prostřednictvím mohl žádost podat; nevyužil ani možnosti podat žádost elektronicky nebo ji zaslat poštou. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že správní orgán I. stupně se nezabýval dopadem svého rozhodnutí do soukromého života žalobce a tím nepřiměřeně zasáhl do jeho soukromé sféry. Protože rozhodnutí neobsahuje tyto úvahy, je zároveň nepřezkoumatelné.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 120 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Zákon o pobytu cizinců sice obecně stanoví povinnost, aby správní orgán rozhodující o žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu zvažoval přiměřenost svého rozhodnutí zejména k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince, avšak v projednávané věci o takový případ nešlo. Správní orgány neposuzovaly důvodnost žalobcovy žádosti, ale rozhodly o zastavení řízení o této žádosti vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro úspěšné podání této žádosti.

K obdobné věci se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. března 2014, č. j. 4 As 164/2013 – 45, v němž uvedl:

[29] Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž namítala, že žalovaný se nezabýval tím, že jeho rozhodnutí zasahuje podstatným způsobem do jejího života. Ani tato námitka stěžovatelky není důvodná, neboť žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí s touto otázkou vypořádal, když poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o zastavení řízení je procesní povahy a není tak na místě zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu zdůrazňuje, že v posuzované věci nebylo na místě zabývat se námitkami stěžovatelky směřujícími proti řízení ve věci zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, ale bylo třeba především přezkoumat, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení, což žalovaný učinil.

Tyto závěry lze v plné míře vztáhnout i na věc nyní projednávanou. Jelikož žalobce nepodal svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu platně, nebylo možno vést na jejím základě řízení a o vydání či nevydání žádosti tedy správní orgány vůbec nerozhodovaly. Pak ovšem nebyl ani důvod posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, jestliže ve svém rozhodnutí úvahu v tomto smyslu vůbec neučinil.

Odvolací orgán pak rovněž zcela v souladu se zákonem hodnotil pouze to, zda v žalobcově případě byly dány důvody pro zastavení řízení o žádosti nebo nikoliv. Nad rámec toho se pak vyjádřil i k záležitosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce takovou námitku vznesl v odvolání. Odvolací orgán konstatoval, že byla-li žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podána opožděně, nepřísluší správnímu orgánu posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho rozhodnutí je tedy v tomto směru přezkoumatelné a odpovídá zákonu.

Pokud žalobce v žalobě namítl porušení proporcionality ve vztahu k dopadu do svého soukromého života, nemohl se soud s touto námitkou vypořádat pro její naprostou nekonkrétnost. Žalobce v žalobě neuvedl naprosto nic o svém soukromém a rodinném životě, tedy jaký osobní život v České republice vede, zda zde žije například

s manželkou, s dětmi, případně s jinými blízkými osobami, zda jsou tyto osoby nějak na něm závislé, případně zda a jak má žalobce, resp. tyto další osoby vytvořené vazby na Českou republiku a podobně, a následně jaké změny by tedy přineslo napadené rozhodnutí do života těchto osob. Žalobce tedy ani netvrdil, ani nedoložil, jaký konkrétní dopad by rozhodnutí správních orgánů měla mít a v jakém směru a v jaké míře by měl být jeho soukromý či rodinný život dotčen. Ostatně, žalobce nic v tomto smyslu neuvedl ani v odvolání. Soudu proto nezbylo, než tuto námitku jako zcela nekonkrétní odmítnout.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková